

XXIX TAVALINE PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Js 53:10-11)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

See sulane, keda oli kannatustega proovile pandud, oli Issandale meelepärane, ja Issand tuli appi oma sulasele, kes tõi oma elu lepitusohvriks pattude eest. Nüüd saab ta näha oma järeltulijaid ja elab kaua ning Issanda tahe läheb täide tema läbi. Pärast oma hingevaeva saab ta valgust näha ja leiab hingamist, ning oma tarkusega teeb mu õige sulane paljusid õigeks, sest ta kannab ära nende patusüü.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 33:4-5. 18-19. 20.22 R:22)

R: Issand, olgu Sinu halastus meie üle.

Issanda sõna on õige,

tema tegudele võib loota.

Tema armastab õigust ja õiglust,

Issanda heldus täidab maa.

R:

Vaata, Issanda silm on kõigi nende üle,

kes teda kardavad ja ootavad tema heldust,

et ta vabastaks nende hinge surma küüsisist

ja hoiaks nad elus nälja ajal.

R:

Meie hing loodab Issanda peale,

tema on meie kilp ja abimees.

Olgu sinu halastus, Issand, meie üle,

sest me ootame sind pikisilmi.

R:

(Teine lugemine He 4:14-16)

Lugemine kirjast heebrealastele:

Vennad, nüüd on meil suur ülempreester, Jeesus, Jumala Poeg, kes on läbinud taevad. Sellepärast pidagem oma usu tunnistust, kuna meie ülempreester pole selline, kes ei suudaks meile kaasa tunda meie nõtruses, vaid kes on kõiges saanud meie sarnaseks, patt välja arvatud. Mingem siis tema juurde, tema armutrooni ette, et pälvida halastust ja saada õigel ajal tema armust aidatud. See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Mk 10:45)

Halleluuja. Inimese Poeg on tulnud teenima ja andma oma elu lunahinnaks paljude eest. Halleluuja.

(Evangeelium Mk 10:35-45 lüh. 10, 42-45)

Lugemine püha Markuse evangeeliumist:

Sel ajal tulid Jeesuse juurde tema jüngrid Jaakobus ja Johannes ning ütlesid talle: “Õpetaja, me soovime, et sa täidaksid meie palve.” Jeesus vastas: “Mida te tahate, et ma teile teeksin?” Ja nad ütlesid talle: “Tee nii, et Sinu riigis võiks üks meist istuda sinu paremal käel ja teine vasakul.” Jeesus kostis vastuseks: “Teie ei tea, mida te palute, sest kas teie võite juua sellest karikast, millest mina joon, või lasta end ristida selle ristimisega, millega mind ristitakse?” Aga nemad vastasid: “Võime küll!” Jeesus ütles neile: “Sellest karikast, millest mina joon, võite teie küll juua, ja selle ristimisega, millega mind ristitakse, end ristida lasta, kuid istuda minu paremal või vasakul käel – see pole minu anda, vaid see antakse neile, kellele see on määratud.”

Kui ülejäänud kümme seda kuulsid, said nad pahaseks Jaakobuse ja Johannese peale. Aga Jeesus kutsus oma jüngrid enda juurde ja ütles neile: “Te teate, et need, keda peetakse rahva valitsejaks, rõhuvad rahvaid, ja vägevad kasutavad kurjasti oma võimu inimeste üle. Kuid teie seas ärgu olgu see nõnda, vaid igaüks, kes tahab olla suur, olgu teie sulane, ja kes teie seast tahab olla kõige esimene, see olgu kõikide ori. Sest inimese Poeg ei ole tulnud ennast teenida laskma, vaid ise teenima ja andma oma elu lunahinnaks paljude eest.”

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, kui suur kunstnik Michelangelo oli ühe järjekordse tööga valmis saanud, saatis ta oma väikese poja paavsti juurde töötasu ära tooma. Paavst ulatas poisi poole suure liua, millel olid kalliskividega kaunistatud kuldehted, ja ütles: “Võta siit nii palju, kui sinu käe sisse

mahub”. “Ei,” vastas poiss, “las püha isa võtab siit ise oma käega, temal on suurem käsi...”

Oh, kuidas meegi sooviksime uskuda, et Jumalale meeldib lapsemeelne otsekoheesus, sest on ju Jeesuski öelnud, et kes ei tule tema juurde nagu lapsuke, see ei saa taevariiki. Paraku on lapsemeelsuses ka palju enesekesksust, mis lapsele on andestatav, kuid täiskasvanule enam mitte... Me loeme patutunnistuse.

Jutlus

Armsad õed ja vennad, nägin kord und, mis algas nii kaunilt, kuid arenes üpris ettearvamatus suunas. Nägin, et olin Jumala kohtu ees ja Jumal ütles mulle: “Ma tean, et sa oled vastutulelik ja abivalmis inimene. Tegelikult oled sa küll taevariigi ära teeninud... aga tead, mul on praegu põrgus inimestest suur puudus. Kas sa oleksid palun nii kena ja lähesid põrgusse? Me paneme sind seal keeva vee katlasse ja ühendame klemmid su kõrvade külge, nii et hakkad meile siia taevasse elektrit andma...”

Omapärane vaatenurk, kas pole. Esmapilgul tekib sellele mõeldes väike ärapanejalik rõõm selle valge habemega karikatuurse jumala suhtes, keda ateistid ei usu ja keda tõesti ei ole olemas. Sügavamal järelemõtlemisel ilmnevad aga mõnedki põhjused, miks inimaju niisuguseid saatusestsenaariume heietab.

Kõigepealt viib selleni elukogemusest kantud ettevaatus, mis valmistab meid kohtama tulevikku, nii et oleksime igaks juhuks valmis ka asjade kõige halvemaks käiguks. Näiteks kui me peaksime kusagilt kõrgelt kukkuma, siis ootame instinktiivselt valusat kokkupõrget maapinnaga. Must huumor mõjub aga inimesele omamoodi ventiilina, juhivad kõrvale hirmumõtted oodatavate sündmuste ees ning sisendab enesekindlust, justkui öeldes: tulgu mis tuleb, mina olen valmis ka siis, kui tulevik on ebaõiglane, kui kõik läheb paremaks minemise asemel hoopis halvemaks.

Kui me kujutame endale ette väljavaadet teenida Jumalat põrgukatlas, siis on selles vastuolulises mõttepildis siiski ka mitu positiivset aspekti. Esiteks, kannatuses on meile midagi tuttavlikku, midagi, mida me sellest maailmast hästi tunneme. Teisalt oleks meie olemisel niimoodi ju ikkagi mõte – selline mõte, mida ainult meie Looja saab meile anda, ja just sellepärast, et tema selle annab. Olemise mõte, mida me ise ei oska endale välja mõelda. Isegi põrgupiina kannatades teaksime, et see on parim, millega saame olla kooskõlas oma loomuse ja olemusega, et me täidame oma Looja tahet.

Armsad õed ja vennad, mida me tahame? Kas me tahame vabadust? Võibolla, aga siis peame ka teadma, et selle vabaduse piirid on üsna ahtakesed. Me tahame süüa ja juua, katust pea kohale ja

ümberkaudsete inimeste lugupidamist. Aga me tahame ka süüa ja juua natuke paremini kui meie naaber, meie katus pea kohal peab olema natuke kõrgem ja lugupidamine natuke suurem kui naabrimehel... ja kui teistmoodi ei saa, siis paremini, kõrgem ja suurem naabrimehe arvelt.

Kahtlemata võib sellesse mõttemaailma aastakümneteks täielikult ära kaduda, mõelda ainult suuremast majast, kallimast autost või positsioonist karjääriredelil. Isegi kui see mõttemaailm teostub hästi tööle pandud kirikuvarade, kaunisti remonditud pühakodade ja rahvarohkete kogudusepidude näol, on selles ikkagi midagi kaduvat. Kannatus seevastu tundub nautimise kõrval kuidagi aus...

Mida vanemaks saab inimene, seda selgemini hakkab ta tajuma, kui mõttetult bioloogiline on materiaalne maailm, kui vähe on selles igavikulist hingerahu – kui kättesaamatu on vastus küsimusele, milleks me oleme olemas. Seda loodame kord oma Looja enda käest küsida. Aamen.